

[Aksel Larsen.]

at den gerne vil fremkomme med lovforslag om begyndende folkepensionering, således at de, der er for velhavende til at få aldersrente, skal have en årlig udbetaling, der er nærmest dobbelt så stor som det beløb, man vil forhøje aldersrenten med. Regeringen forbeholder sig blot — anderledes kan den højtærede statsministers tale ikke forstås — at denne påtænkte begyndelse til folkepensionering ikke skal træde i kraft i en overskuelig fremtid, eller, som det indpakket siges i talen:

„hensyn må tages til landets økonomiske situation, ligesom det må sikres, at der tilvejebringes fuld økonomisk dækning.“

Ja, hvis det skal gå efter denne plan, har det lange udsigter med en forbedring af de gamles levevilkår, som i forvejen er blevet forringet gennem prisstigninger og sociale nedskæringer, ligesom der er sket en række forringelser på andre områder af den sociale forplejning.

Til de nævnte forværringer i det arbejdende folks levevilkår, som man just ikke kan kalde „vejen til fremskridt“, men nærmere det modsatte, kommer det, som i øjeblikket er det værste af alt, nemlig den veritable og næsten uophørlige bølge af prisstigninger på befolkningens daglige fornødenheder. Denne bølge af prisstigninger blev bevidst indledet gennem de såkaldte kriseforlig til redning af landets betrængte valuta — kriseforlig, hvorved man gennemførte renteforhøjelse, nye store skatter, kreditstramning og andre forbrugsbegrænsende foranstaltninger. Men nu er priserne ved at løbe helt løbsk, og skal man dømme efter regeringens almindelige virksomhed og efter den højtærede statsministers programtale, påtænker regeringen åbenbart ikke foranstaltninger, som kan bringe denne udvikling til ophør.

Hvad lover regeringen i grunden? Den lover noget mere militærbyggeri, men den forholder sig passiv overfor prisstigningerne. Der bebudes nye skatter. Aldersrentemodtagerne søger man at spise af med nye løfter om folkepensionering, og ungdommen vil man spise af med løfter om kommissioner, der skal granske problemet med de store årgange. Det være i denne forbindelse sagt, at det samfund fælder en

hård dom over sig selv, som kan falde næsten i fortvivlelse ved tanken om, at der i de kommende år som følge af de store fødselsårgange vil blive flere hjerner og hænder til at udføre produktivt arbejde.

På baggrund af alt dette og på grundlag af den højtærede statsministers programtale må det jo ikke alene være tilladt, men det er også nødvendigt at spørge: Er regeringen da slet ikke klar over, hvor galt det er fat? Har den virkelig i sinde ikke blot at forholde sig passiv, men oven i købet fortsætte ad den skæbnesvangre vej, den slog ind på i fjor?

Prisstigningerne er jo ikke af ny dato, men en særlig alvorlig prisbølge slog ind over forbrugerne i måneden, før folkettinget begyndte sit nye arbejdsår, og næsten hver dag bringer os en ny jobspost fra prisstigningsfronten. Men hvad havde statsministeren at sige herom i sin programtale? Jo, han havde det at sige, at regeringen er opmærksom på prisudviklingen og agter at forhandle med erhvervene — altså med de medskyldige i prisstigningerne, med dem, der gennem urimelige priser og ublu avancer får forbrugerne. Det var alt, hvad regeringen havde i sinde. Hvad er der sket siden da? Der er ingenting sket siden statsministerens programtale, udover at priserne har fortsat deres himmelflugt. Jo, regeringen har nedsat et udvalg til at undersøge spørgsmålet om fødevarerpriserne, og når dette har set på sagerne, agter regeringen at begynde på de af statsministeren bebudede forhandlinger med erhvervene. Det minder næsten tragikomisk om karlen, som var dygtig til at fange mus, og som sagde til sin hustru: når jeg har fanget en til foruden den, jeg lurer på, så har jeg to! Men det hjælper ganske vist ikke forbrugerne, det hjælper ikke arbejderne, det hjælper ikke husmøderne, det gør det ikke lettere at betale huslejen, det skaffer ikke mere mad i spisekamrene, og det gør det ikke lettere at skaffe tøj til børnene.

Fra de borgerlige partiers side har man, omend i mere afdæmpet form end den uvederhæftige borgerlige presse, forsøgt at fremstille det, som om det er pristalsreguleringen af lønningerne, der er skyld i prisstigningerne, skyld i den igangværende inflation. De, der påstår noget sådant, er ikke dummere på nationaløkonomiens område,